

Tisoči poletij, tisoči jeseni
so se strnili v njih,
zato se spominjam, kakšna svetiloba
je v očeh smrti,
in vem, kako počasi plahni
vsaka teža.

Nekoč bom tudi sam
le senca med njimi,
lahka, prosojna,
zvezde
me bodo nosile.

L I P A

Jože Udovič

Vonjava, rumena,
kakor da nosi zrak
medene kaplje.

Nekoč je spremljala
skozi poletne ograde
nepotešeno ljubezen
in prežemala njene
vihrajoče lase.

Pomenljivo šumenje
hiti pod oblake
in nosi s seboj
sporočilo iz tistih dni.
Strnim za njim
in ga ne slišim.

Lipa nad mano, drevo
plameneče mladosti,
da bi besede dohitele
sporočilo ljubezni,
bi morale biti
kakor tvoji cvetovi.

V njih je združeno dvoje:
perutnica in cvet.